

Una astracanada postmoderna

PERE
ANTONI
PONS

Segui vora el foc és una fórmula de cordialitat que s'associa a vetllades tranquil·les i confortables, també a

un tipus de literatura tradicional o familiar. Jair Domínguez (Barcelona, 1980) la fa servir com a títol de la seva nova novel·la, però en lloc d'oferir al lector una història hospitalària i amable, l'obliga a empassar-se un còctel carregadíssim de droga, violència *gore*, diverses modalitats de sexe extrem i un aire global de deliri.

Segui vora el foc és "Lynch sodomitzant Pla", se'ns diu a manera de presentació a la contracoberta. És una frase estrepitosa i llampant, que

no ens aclareix gran cosa però que ens avisa de quin territori transitarem: el de l'astracanada postmoderna. També se'ns podria dir que és com Takeshi Kitano, Rob Zombie i Arthur Machen ruixant en un *bukake* la Ben Plantada. O com Charles Manson i la seva tropa de *hippies* sàdics invitant Sagarra a prendre un LSD i filmar junts una *snuff movie*. Tot ben amanit per

un sentit de l'humor estripadíssim, que busca la rialla a través de la bestiesa, la incorrecció política i la perversitat, i poblat per una galeria de personatges passadíssims de voltes i de noms sistemàticament dignes de

Thomas Pynchon (Baby Lindbergh Junior Jr. i Jean-Baptiste Barbiture, per exemple).

Un desvari salvatge i depravat

L'argument és impossible de resumir i, a partir de la pàgina 200, sembla que ni tan sols a l'autor li importi gaire. Elements que hi surten: un sociòpata quasi autista que

es dedica a gravar en vídeo morts horribles (suïcidis o accidents); un escriptor estel·lar, maleït i ionqui; una misteriosa cinta de VHS "que destrueix la ment de tot aquell que la visiona"; onírics conillets de peluix rosa assassins; la versió més

SEGUI VORA
EL FOC
JAIR DOMÍNGUEZ
AMSTERDAM
320 PÀG./18,90 €

conspiranoica del crim de les nenes d'Alcàsser; un clon de John Lennon sense cap talent per a la música; una escena de "porno nazi gai extrem"; un robot amb intencions exterminadores; un fòrum d'internet per a presuïcides...

Sembla un desvari salvatge, depravat? Ho és. I té, al principi, molta gràcia. Fins que deriva en un pur desgavell, amb una estructura desorganitzada, amb un estil directe i descurat, i amb un enfilall de personatges que, fins ben bé als últims capítols, l'autor es va traient de la màniga quasi com a únic recurs per fer avançar la trama. Simpàticament destrallera, la màxima virtut de *Segui vora el foc* és que es proposa ser *destroyer* i ho és sense escrúpols ni manies. ♦